

عنوان مقاله:

تحلیل فقهی و حقوقی سرایت ناشی از جنایات غیرعمدی به نفس

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات حقوق، دوره 3، شماره 30 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

محمد مهدی اسماعیل زاده - دانش آموخته حوزه علمیه

خلاصه مقاله:

هرگاه جنایتی بر تمامیت جسمانی شخصی وارد شود و این صدمات به مرور زمان به نفس، اعضاء اعم از داخلی یا خارجی شخص گسترش پیدا کند و حسب مورد موجب فوت، قطع عضو، جراحی بزرگ تر و یا حتی زوال یا نقصان منفعتی در شخص شود؛ سراجت جنایات تحقق یافته است؛ از لحاظ حقوقی «سرایت» یک «سبب» و یا «عامل» برای ایجاد نتیجه ای، غیر از نتیجه جنایت اولیه است. نتیجه ناشی از سرایت جنایت اولیه می تواند هر نوع آسیبی از صدمه به اعضاء مجنی علیه گرفته تا تشدید جراحات و حتی فوت مجنی علیه را شامل شود؛ تداخل دیه صدمه وارده بر عضو و یا منفعت در دیه نفس در صورتی است که مجنی علیه در اثر سرایت همان صدمه یا صدمات فوت کرده باشد. یعنی مرگ مستند به همان صدمه یا صدماتی باشد که موجب زوال منفعت شده است و سرایت در اثر جنایت جداگانه ای نباشد؛ زیرا در صورتی که مرگ در اثر سرایت جنایت جداگانه ای باشد و سرایت دیگر صدمات وارده تاثیر در مرگ نداشته باشند، دیه صدماتی که به نفس سرایت کرده در دیه صدماتی که تاثیری در مرگ نداشته اند تداخل نمی کند بلکه حکمی که در اینجا ثابت می شود، عبارت است از دیه نفس به علاوه دیه نتیجه ی سرایت صدمات وارده غیر موثر در مرگ است؛ نگارنده در این مقاله با روش تحلیلی؛ توصیفی به واکاوی موضوع سرایت ناشی از جنایات غیرعمدی به نفس مطابق نظر فقهای امامیه و همچنین مواد قانون مجازات اسلامی مصوب سال ۱۳۹۲ پرداخته است.

کلمات کلیدی:

سرایت جنایت، تداخل قصاص، تداخل دیات، رابطه سببیت، جنایات غیرعمدی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1352509>

